

Pastirček.

Pred Miklavžem je bilo. Takrat, ko so bile izložbe polne lepih reči ne le v mestu, ampak tudi v naši podgorski vasici. Pri mojih gorjančkih je zavladovalo pravo miklavževo razpoloženje. Mnogo pred pričetkom pouka so prišli iz svojih daljnih planinskih vasic do šole, da so se še nekoliko razgledali po izložbah in trgovinah in ugibali, kaj jim bo sv. Miklavž prinesel.

Med drugimi gorjanskimi otroki imam tudi devetletnega Florijana, ki je povsod zraven, kjer bi ne smel. Pa je dober, le tako nemirno žilico ima. Kričati in vriskati zna, da je veselje. Pravi Gorenjček.

Pa mi je par dni pred Miklavževim godom prinesel v šolo majhen zvonček. Spravil ga je pod klop, a ni si mogel kaj — izmuznil ga je izpod klopi in pritajeno enkrat pozvonil cin... plašno me je pogledal in ga hitro spravil.

Ni minulo pet minut in zopet slišim: cin, cin. Opomnila sem ga. Pokaže mi zvonček in slovesno pove, da ga je kupil zato, da se mu njegovi součenci in součenke na poti iz šole in v šolo ne izgube tam na strmem Kozjem bregu.

»Kar takole bom zacingljal: cin, cin, cin, pa bodo vsi k meni pritekli.« Ves je žarel od veselja, ko mi je pravil, kako bo pozvanjal otrokom in jih klical skupaj kakor ovce in koštrune.

»Florijan, saj otroci vendar niso kozlički in ovčke; tistim je treba zvonca.«

Ni se dal ugnati. Smejala sem se Florijanu in njegovemu zvončku in še njegovi očetovski skrbi in z menoj so se smejali in se veselili svojega pastirčka vsi gorjančki.

Kar vidim ga, ko gre iz šole po strmem bregu proti svoji hribovski vasi tam pod belim Krvavcem. Pa zvoni in zvoni in čreda teh mojih gorjanskih otrok skače in vriska in se drenja okrog njega.

Do sedaj se njegov zvonček dobro obnaša — izgubil ni še nobenega gorjančka.